Beyza Şehrinin Sesi Bir Aşkın Notlarından 3

— *Mümin Munis* · 21 Temmuz 2009

Beyza'nın yasından alıntı...

Taşları ve gökleri insanların üstüne şahit kılan Allah'a hamd olsun. Ki O, bütünüyle kullarını kuşatmış, görüp gözetmektedir, her şeye şahit olmaktadır.

Yerde ben gördüm, gökte bulutlar. İkimiz arasında yaşandı, bitti her şey. Kaynes, Büseyne... Biri ben, diğeri bulutlar; ikisi arasında yaşandı bitti her şey.

Kendi ahalisine göre şehadeti geçerli bir şehir değildim ben. Ancak ahalimin efsaneler düzdüğü bir gerçeğe ben şahit oldum. Taş caddelerim, toprak yollarım, ahşap evlerim, minareler, kubbeler şahit oldu.

Kimse beni duyamazdı, sustum.

'Enel Hak' diyen bir azizin kentiydim ben. Aşkla ölümün yan yana durduğu kaç şehir vardır şu yeryüzünde? Aşkın ölüme eşdeğer olduğu... Hallaçlar hep ağlayarak savurdu pamuğu. 'Ene' diyen çoktu. 'Ene' diyenler öyle çoktu ki, kendileri kendilerinde öyle kalabalıklardı ki, Hakka yer bırakmıyorlardı kendilerinde. 'Enel Hak' diyen kendi varlığınla yoktu ya, kendi varlığınla kalabalık olanlara nasıl anlatsındı bunu! Anlatamadı.
Öldürdüler. Ölmedi!

O zaman başladı benim yasım.

Ve kendi kimliği içinde; Mansur ismini başka bir isimle örten, saklayan biriyle daha da yükseldi sular. Kaynes...

Beni azizlerin cefası üzerine kuranlar, şahadetimi nasıl kabul etsin?
Tarihçilerim kaypaktı. Sevmiyordum onları. Gerçeğin peşine düşmek yerine, gerçeğin peşine düşmesini bekliyordu. Gerçek ona gelmeyince de, kendi inkârını bana bulaştırıyordu.

Şairleri anlamıyordum. Yüksekçe taşlarım üzerine çıkıp kaç şiir okudularsa, her birinde olmayanları söylediler. İnsanları aldatmaktı bu! Aslında kendini aldatmaktı. Çünkü aldananla aldatan üzerine şahit olan Hak'tı.

Söylenecek bütün kelimeleri, sustum yazılsın diye. Söz uçar, yazı kalır diye. Madem hem tarihçi, hem şair yazı dedikleri kudrete muhtaç; kalemin ve yazının Rabbine hamd ederek beklemekten başka çare yoktu.

Ben bekledim, Büseyne bekledi, Kaynes bekledi, şair bekledi, tarihçi bekledi. Bir çileyi, birkaç damla gözyaşını ve bir kahrı anlatmayı göze alan da bekledi.

Ben sustum.

Taşlar dilsizdi güya, gökler sonsuzdu.

Taşların dilini bilen, göklerin sonunu gören birine her şeyi anlatmak için sustum ve bekledim.

Taşlar çatladı, gökler yarıldı.

Yazıya kudret verildi; geldiler...